

Оставай съ богомъ, О любезна!
Азъ си отивамъ у дома;
У жялостъ и тѣжъ сърдечнѣ
Оставямъ, либе, тебъ самѣ,
Мила Марійке! що да правѣ!
Азъ тебе либіѣ отъ душиѣ:
Но тебъ та майка ти не дава;
Какъ могъ да ся утѣшѣ?

Отъ нынѣ, дружке, ты любезна,
Либи кого щешъ въ този свѣтъ;
Не дѣй ты плака, не дѣй ты чезна,
Не дѣй да вѣнешъ като цвѣтъ.

Да съхнѣ азе, да линѣѣ
Че губѣѣ тебъ мой-тѣ звѣздѣ;
Да плача азе и да желѣѣ
Че тя оставямъ на всегда.

Отивашъ си ты вечъ отъ мене!
Оставамъ вечъ безъ тебе азъ!
Но ахъ, въ уши ми научены
Ечи ошъ твоя сладкъ гласъ!
Какъ пѣтникъ сутринъ гледъ издѣга
Напрасно въ ^{кѣрѣ}чѣсто тебе
Ако надъ него чухвърлѣга